

Tað er tað eg eri bangin fyri at tað skal henda aftur, men aðruferð verið eg ikki so heppin, at eg kann fungera aftaná. At verða pakkaður burtur oguttan nakað sjálvbjargni er tað eg óttist, sigur Hans Jákup Mikkelsen.

spyr Hans Jákup og undrast á, at meðan onnur bara liva sítt lívuttan at hugsa um deyðan, so skal hann kenna seg hepnan at sleppa at gera tað sama.

Og nú eru vit aftur hjá óttanum. Tað, sum er torførast hjá gøtumanninum at sleppa av við. Hvat er tað tú ert bangin fyri, spyrji eg í royndini at sleppa afturum myrka skuggan á hesum annars lívsglaða manni.

– Har var ein 25 ára gomul genta á Ríkissjúkrahúsinum. Hon hevði fingið heilabløðing í samband við barnsburð. Og hvønn dag var mamma hennara á sjúkrahúsinum og vitjaði. Mamman royndi at vera positiv og saman við fysioterapeuti royndi hon at fáa styrki í armar og bein hjá 25 ára gomlu dóttirini aftur. Hvønn dag sá eg mammuna fara út í tilhaldsstovuna og tútgráta um lagnuna hjá dóttir sínú. Og hvønn dag risti hon tað av sær og fór inn aftur til dóttirina at berjast víðari. Henda 25 ára gamla fer ongantíð at fáa styrki aftur í vøddarnar. Tað er farið. Og um seks vikur, kanska tveir mánaðir verður hon útskrivað av Ríkissjúkrahúsinum. Hon verður sett á okkurt heim, og hennara lítlí nýfðingur má vaksa upp meira ella minniuttan hana. Hendan unga gentan feilti akkurát tað sama sum eg, sigur Hans Jákup Mikkelsen, sjónliga rørdur av lagnuni hjá hesari gentu.

– Tað er tað eg eri bangin fyri. At tað skal henda aftur, men aðruferð verið eg ikki so heppin, at eg kann fungera aftaná. At verða pakkaður burtur oguttan nakað sjálvbjargni er tað eg óttist, sigur Hans Jákup Mikkelsen.

Eg havi nú upplivað at vera ein av okkara minstu. Ein av teimum, sum einki kann gera sjálvur, sum er hjálparleysur og má líta á onnur at fáa hjálp

Ein av teimum minstu

Man plagar tó at siga, at einki er so ringt, at tað ikki er gott fyri okkurt. Og tað má sigast at vera tilfelldi við lagnuni hjá 50 ára gamla gøtumanninum. Tí meðan hann stríðist við kenslu av ótta og møðsemi, so er ein gáva komin við heilabløðingini. Og nú eru vit aftur í samband við tað visionera lyndi hjá alistjóranum. Hann sær nú klárari enn nakrantíð og hevur funnið dirvið at siga sína hugsan um samfelagið alment.

– Eg havi nú upplivað at vera ein av okkara minstu. Ein av teimum,

sum einki kann gera sjálvur, sum er hjálparleysur og má líta á onnur at fáa hjálp. Eg varð sendur til Danmarkar í egnum flogfari, eg varð skurðviðgjørður á miðjari nátt og eg varð innlagdur í triggjar vikur. Tað kostar nógvar skattakrónur, greiður Hans Jákup Mikkelsen frá og heldur brennandi fram.

– Vit siggja mammur ganga við multihandikappaðum børnum. Vit fola við teimum eina løtu, men gloyma tey lætt, tá tey eru farin framvið, tí vit hava torført við at fyrihalda okkum til tað. Og tú skilur tað ikki,uttan at tú hevur roynt tað. Tú veitst ikki, hvussu tað er, at vera púra og fullkomiliga hjálparleysur, sigur Hans Jákup Mikkelsen.

Tí hevur hann sett sær fyri, at nú er tíðin komin til at luttaka í samfelagskjakinum.

– Tað er so umráðandi, at vit liva í einum samfelag, har øll rinda skatt. At vit hava pengar til eina vælferðarskipan, so vit øll kunnu sleppa undir læknahond um neyðugt. Tí mugu øll vera við til at lyfta og gjalda, sigur Hans Jákup Mikkelsen, og staðfestir, at eingin má sleppa at melda seg úr felagsskapinum.

At rinda skatt til vælferðarsamfelagið, kjakið um menningarkvotur og støðan hjá flakavirkjum kringlandið eru evnir, sum Hans Jákup Mikkelsen hevur sagt sína hugsan um í skrivligum formi síðani hann gjørdist sjúkur – tann seinasta í røðini í Vikuskiftis Sosialinum í dag.

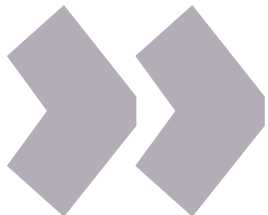
Mær dámar at skriva um samfelagslig viðurskiftir. Eg havi eina tráan eftir at gera samfelagið

meira rættvíst, sigur Hans Jákup Mikkelsen.

Sigur tú samfelagið er órættvíst í dag?

– Ja, botn órættvíst. Hygg rundan um teg. Summi mugu uppliva at vera millum okkara minstu hvønn dag, meðan onnur ikki vita, hvat tað er, sigur Hans Jákup Mikkelsen.

Ein fær hug at spyrja, um alitjórin nú ætlar sær upp í politikk.

Starvsfólkini rundan um meg hava verið sera góð við meg og hava stuðlað mær. Ikki eitt øvugt orð frá nøkrum um nakað, sjálvt um eg havi verið burtur frá arbeiðið triggjar og ein hálvan mánaða

Hvar ert tú um 5 ár?

– Tað veit eg slett ikki. Eg taki ein dag ísenn. Men eg veit, at beint nú er tað lekjandi at skriva og lesa, og tí geri eg tað, so leingi tað gevur meining, sigur Hans Jákup Mikkelsen.

Og meðan vit tøma kaffikopparnar og hyggja yvir á skrivstovuna hjá Marine Harvest á Bryggjubakka ásannar Hans Jákup, at fyri hann hevur arbeiðsplássið verið ein hollur stuðul í hesari oyðumarkagongd. Og prátið fellur aftur á tey minstu.

– Eg hevði ikki verið komin til arbeiðis aftur longu, um eg ikki var stjóri í einari stuðlandi fyrirkøku. Um eg arbeiddi á flakavirkið og skuldi mæta klokkan 8 hvønn morgun. Tað hevði eg ikki klárað, sigur hann við takksemi og eldhuga fyri at geva øllum sama møguleika.

– Starvsfólkini rundan um meg hava verið sera góð við meg og hava stuðlað mær. Ikki eitt øvugt orð frá nøkrum um nakað, sjálvt um eg havi verið burtur frá arbeiðið triggjar og ein hálvan mánaða. Tey hava øll arbeitt eyka bara fyri at hjálpa mær, sigur Hans Jákup Mikkelsen og áðrenn hann takkar fyri seg hendan dagin og setir aftur kós móti Marine Harvest á Bryggjubakka minnir hann tó á, at einki er veruliga so ringt, at tað ikki er gott fyri okkurt.

– Tað jaliga, sum er hent mær, er kanska nakað man ikki skal siga fyri fólk, men eg havi tað onkustaðni betri nú enn eg hevði tað áðrenn. Eg kenni ein frið yvir mær og eg skal einki. Eg eri bara til. Tað er ein góð kensla, sigur Hans Jákup Mikkelsen